

# СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ВИОЛЕТОВИЯТ ЗАЛЕЗ

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Последните лъчи на виолетовото слънце вече се скриваха зад планината, когато тя започна да звъни отново. Знаех, че е тя, дори без да поглеждам към телефона. Нямах кой друг да ме търси по това време: нито бе сутрин, за да съм нужен на някого като кошче за душевни отпадъци, нито бе нощ, за да ме канят на запой. Беше тя. Знаех, че гледката на виолетовия залез я докарва до полуда. Да виждаш всяка вечер как най-любимото ти нещо на света — прекрасните залези, на които сякаш преди хиляди години се любувахме заедно — е обагрено във виолет, в цвета на порока и разврата, в кралската багра, която може да е толкова тъжна и едновременно с това толкова весела... това сигурно я побъркваше.

Дано.

Някога, много отдавна, я наричах Рижко. Тогава яркооранжевите лъчи на залеза ме радваха, понеже в тях виждах едно лисиче с хитри очи и мъдра усмивка, за което бях готов да умра... или по-лошото — да живея вечно. Именно заради нея станах магьосник — първо на думите, на мерената и немерена реч... можех да разплаквам хората с четвърт буква, да ги карам да се замислят или да престават да мислят за каквото и да било и просто да живеят... След това открих, че когато човек владее магията на словото, онова, което хората наричат „магьосничество“, се намира невероятно близо до него. Просто трябва да протегнеш ръка... и то вече е твое. Навремето протегнах ръка и го взех. Сега съжалявам... но вече е късно.

Тя обаче не го оцени. Чудя се как преди време това ме е изненадало — нима не знаех, че жените, особено красавиците като нея, са самовлюбени егоисти, които подобно на будистки монаси по цели векове могат да прекарват в съзерцание на пъпа, циците или краката си? Нима не бях ставал свидетел на милиони и милиарди интриги, разбити сърца, прояви на меркантилност, граничеца с малолумие...?

Сега ми е лесно да разсъждавам така, но тогава... Всъщност, какво ли ви обяснявам? Всички знаете колко красиво глупави са влюбените. А, повярвайте ми, един влюбен магьосник може да достигне невероятни върхове — цели Еверести на глупостта. Ние си мислим, че магията ни закриля от всичко... Така е — от всичко, което се подчинява на нормалната логика... но кой е казал, че жената се подчинява на логиката? Какво логично има в това да избереш прозата

при положение, че владееш поезията, да се наведеш, за да вдигнеш от земята простия камък и да подритнеш небрежно диаманта до него, да занесеш у дома изсъхналия и прояден от червеи пън, вместо да откъснеш розата, за да не би случайно да се убодеш на тръните ѝ?...

Мислех се за неуязвим... и сбърках.

Мислех, че съм способен да накарам една жена да ме обикне, само като ѝ покажа на какво е способно сърцето ми... и сбърках.

Мислех, че един свят, тотално отвикнал от магия, ще се зарадва на нещо, различно от сивотата и скуката... и сбърках.

Разделихме се. Намерих ѝ безброй заместнички — някои реални, други сътворени от въображението ми и материализирани с едно щракване на пръстите. Навсякъде обаче виждах нея — в косите на една, в гърдите на друга, в усмивката на трета и целувките на четвърта...

Най-тежко бе обаче с рижото. С едно просто заклинание от света за една вечер изчезнаха всички лисици. Болката обаче продължаваше. Последваха ги минзухарите — отново същото...

Една вечер, докато стоях у дома и безпаметно се наливах с водка с празната надежда, че поне този път ще успея да заспя, вдигнах очи към залеза. Всеки поглед към слънцето болеше... също както когато човек погледнеше към нея. Стиснах зъби, юмруците ми сякаш сами се разтвориха, дланите ми се насочиха към омразното яркооранжево кълбо пламък, от устата ми изригнаха незнайно откъде и кога научени заклинания...

Така свърши всичко. Споменът най-накрая прегоря във виолетовия пламък, остана само омразата, която бликва отново всеки път, щом погледна виолетовия залез... или чуя телефона да звъни. Никога не ѝ отговарям. Само отпивам глътка водка и прошепвам тихо към затворената слушалка: „Ти преспа с всички дяволи, мила... върви сега при тях“.

Сега ще направя същото.

Лека нощ, малка блуднице. Дано някой ден чуя, че поредният ти любовник те е заразил със СПИН.

...

Всъщност, като се замисля с колко елементарно заклинание може да се уреди това...

*05.IX.2004*

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.